

H HARLEQUIN®

Romantika

JACKIE BRAUN

Kui sõrmus on paras...

Jackie Braun
IF THE RING FITS...
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anu Rooseniit
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Jackie Braun Fridline
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M03253613
ISBN 978-9949-25-343-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Kallis lugeja!

Iga naine teab üht Tony Salernot, olgu tollel siis seksikas itaalia aktsent või mitte. Kütkestavad, nägusad mehed võrgutava naeratusega, kellele meeldib flirtida ning kes suudavad vaid ühe lihtsa pilgu või naeratusega panna naist end naeruväärselt naiselikuna tundma. Aga kas sellistest meestest saavad head abikaasad?

Rachel Palmer on kindel, et ei saa, mis oli põhjuseks, miks ta abiellus taolise mehega nagu Mal. Tasakaaluka, etteaimatava, igava Maliga, kellel on lõpptulemusena romaan oma sekretäriaga. Nii palju siis Racheli teooriast. Nii palju siis ettevaatlikult tegutsemisest.

Nüüd juurdles Rachel ühe küsimuse üle: kui ta Mali puhul märgist nii mööda pani, kas ta võib siis ka Tony suhtes täielikul eksiteel olla?

Ma loodan, et teile meeldib „Kui sõrmus on paras...”. Nagu alati, sooviksin kuulda teie arvamust. Kirjutage mulle minu veebilehel www.jackiebraun.com või hakake Facebookis Romance Authori Jackie Brauni fänniks.

Parimat,
Jackie Braun

Andrea Cerofolinile ja Meredith Frindline'ile.

Grazie!

Esimene peatükk

„Ma olen lahutatud.” Rachel Palmer ajas neid sõnu öeldses pea püsti ja teeskles naeratust.

Hmm. Ta kõlas kaitsepositsioonil olevalt. Rachel kirtsutas peegelpildile nina ja üritas uuesti.

„Ma ei ole enam abielus.” Sel korral lisas ta sõnadele hooletu õlakehituse. Sellest polnud kasu.

Käed puusas, kuulutas ta ilustamata: „Täpselt nii. Mal magab oma sekretäriiga ja mina kuulsin sellest viimasena.”

Jobu.

Võib-olla ta peaks selle endale otsaette kirjutama ja asjaga ühele poole saama. Kui see vaid oleks nii lihtne.

Lahutus ei olnudki lõpp, nagu Rachel avastas. Ega ka mitte just algus. See oli üleminek. Seismiliste proportsioonide emotsionaalne, füüsiline ja kohe kindlasti finantsiline muutus. Probleem oli selles, et tal ei olnud aimugi, kus ta siis lõpetab, kui maapinnakihid ükskord jälle paigale jäävad.

Tal tuleb see välja nuputada ja ruttu. Eelmisest pärastlõunast saadik on tema abielu ametlikult läbi. Seda olid otsustanud nii asjaga seotud kaks osapoolt kui ka Michigani osariik. Rachel Palmer, neiupõlvenimega Preston, oli taas vallaline naine. Ta kirtsutas uuesti peegelpildile nina. Vallaline naine, kes liigub toll-tollilt lähemale kolmekümne kolmandale eluaastale ja eemale parimast lapse-

saamiseast, millele tema ema oli eelmise päeva õhtusöögi ajal nii abivalmilt tähelepanu juhtinud.

Õhtusöök oli olnud Heidi idee. Tema noorem õde ütles, et nad peaksid minema Maxiesse, samasse kallisse restorani, kus Mal oli talle abieluettepaneku teinud, ning tähistama.

„See oleks nagu mineviku kustutamine. Uuesti-tegemine. No kuule, Rach. Praegu ei ole aeg nina norgu lasta,“ oli Heidi rõõmsameelselt peale käinud, kui nad Oakland County kohtumajast lahkusid.

Kuigi tema arvates ei olnud õhtusöök hea mõte, oli Rachel nõustunud. Ta oli seda kahetsenud niipea, kui puuviljakaunistusega joogid nende lauda jõudsid. Samal ajal, kui nende ema tiku ümbert ananassi näkitses, oli Heidi klaasi tõstnud.

„Olgu see sinu elu uue põneva peatüki alguse teriseks.“

Põnev uus peatükk? Õe nimi oleks pidanud olema Pollyanna. See sobiks tema lakkamatult optimistliku iseloomuga.

Rachel oli sirutanud käe veeklaasi poole. „Heidi...“

„Kui sa oled homme õhtul vaba, siis mul on keegi, kes on huvitatud sinuga kohtumisest. Me võime topeltkohtingule minna.“

„Heidi...“ Taas kord oli see kõik, kuhu Rachelil oli õnnestunud oma jutuga jõuda, enne kui õde teda katkestas.

„Oh, ära muretse. Ta on tore ja kahjutu.“ Heidi oli nägu krimpsutanud ja oma liiga magusast joogist järgmise

lonksu võtnud. „Tegelikult pisut igav, aga ta on viisakas ja hoolitsetud välimusega. Too esimene tüüp ei lähe nagu nii arvesse. Kõik mõistavad, et ta on vaid sinu lahtusjärgse masenduse leevendaja.”

„Ma ei usu, et mul sel nädalal midagi välja mängib.” Või siis järgmisel, või järgmisel... määramatult. Kuid Rachel tundis oma õde. Oli kõige arukam jätta see vestlus-teema lahtiseks ja säästa end paratamatust vaidlusest.

„Sa ei ole terve igaviku väljas käinud, Rach.”

Racheli suu oli selle peale lahti vajunud. „Ma just lahutasin. Täna.”

Nende ema oli kuuldavale toonud sündsusetu norsatava heli. „See ei takistanud Mali.”

Heidi oli valinud palju diplomaatilisema lähenemisi. „Sina ja Mal olite juba eelmisel aastal ametlikult lahus. Sa lõpetasid isegi abielusõrmuse kandmise kolm kuud tagasi.”

„Osaliselt selleks, et sinust lahti saada. Sa muudkui korrutasid mulle seda,” oli Rachel nähvanud.

Pealegi sümboliseerib sõrmus lubadust, seda, mida oli murtud. Kuid Rachel ei nõustunud Heidi arvamusega, mille kohaselt tal on vaja otsekohe kohtingutega algust teha. Asi ei olnud selles, et ta endiselt Mali armastaks. Oh, ta leinas nende abielu lõppemist ja läbikukkumist, mida see kujutas, aga ta ei igatsenud enam oma endise abikaasa järele. Sellegipoolest ei muutnud see mõtet taas kohtamaskäimisest tema jaoks vastuvõetavamaks.

Racheli aukuvajunud silmadega nägu vaatas endale nüüd peeglist vastu. Ta ei ole selline nagu tema suhtlusaldis

noorem õde, kes satub toidupoes võõra inimesega juttu ajama ja saab seejärel kutse õhtusöögile või kokteili jooma. Tema jaoks oli meestega kohtumine olnud raske ja heidutav, kui ta oli kahekümne kahe aastane. Ta ei loonud endale illusioone, et see võiks olla lihtsam kolmekümne kahe aastase lahutatud naise jaoks.

Rachel keeras kraani lahti ja pritsis näole külma vett, lootes minema pühkida silmade all olevaid tumedaid sõõre. Kahjuks olid need endiselt seal ka pärast seda, kui ta oli nägu rätikuga kuivatanud. Ta andis endast parima, et neid peitekreemiga varjata, ning lisas siis ripsmetele tušši. Need olid pikad ja tihedad ning kohe kindlasti üks tema parimaid jooni. Võib-olla ei märka keegi neid ringe, kui ta ripsmeid rõhutab. Pärast seda, kui ta oli kandnud näole toonitud päevakreemi ja põskedele pisut põsepuna, pani ta juuksed klambriga kinni. Ta ei pruugi suuta aru saada Heidi „uue peatüki” kirjeldusest, aga käes on uus päev. Ning oli aeg end tööle minekuks valmis seada.

Natuke puudus kaheksast, kui Rachel auto peaaegu tühja, Expressive Gemsi taga – ehtepood, mida ta Rochesteri võluvas kesklinnas omas – asuvasse linnaparklasse keeras. Ta mitte ainult ei müü ehteid, vaid viis aastat tagasi oli ta algust teinud tõsise visandamisega. Kui teda tabas inspiratsioon, võis ta end tundideks töötegemisse unustada. Ta oli hellitanud unistusi, mis ulatusid väikesest poekesest kaugemale, unistusi, mis ei olnud tundunud realistlikud või praktilised Maliga abielusolemise ajal. Mees oli tema plaane hoopis maha laitnud. Ta

oli üdini õnnetu, et Rachelil nii palju aega poe peale kulus. Aga nüüd? Uus päev, uus peatükk. See on midagi, mille üle mõelda, otsustas ta mantlihõlmu koomale tõmmates ja üle parkla kiirustades.

Ilm muutus samaaegselt koos lehtedega. Tuulest ei olnud kasu. Veel üks nädal ja puud, mis tänavat ääristavad, löövad leegitsema punastes ja oranžides toonides. Rachelile meeldis sügis, kuigi ta ei saanud sinna midagi parata, et pelgas pikka Michigani talve, mis selle järel tuleb.

Ta laskis end töötajate uksest sisse, hoides käekotti ja kohviga termostassi tasakaalus, kui ust lukust lahti keeras ja signalisatsiooni maha võttis. Siis kustutas ta siseruumide turvalgustuse ja pani põlema laelambid. Rooside aroom tabas teda peaaegu kohe. Ta hoidis lopsakat lilleseadet ees, vitriinkappide läheduses. See peab vastu veel ühe päeva, võib-olla kaks, enne kui tuleb välja vahetada. Mõned õied olid hakanud närbuma.

Ehete ostmine on seotud tuju ja emotsioonidega. Eriti aga romantikaga. Rachel surus alla reetmise valutorke, mida ta tundis, mõeldes linna teises servas asuva kalli ehtepoe kviitungitele Mali mantli taskus, mis olid viinud mehe truudusetuse avastamiseni. Juba see oli piisavalt halb, et mees teda pettis, aga siis oli tal vaja veel minna ja osta oma bimbole ehteid konkurendi juurest, kes kindlasti tundis ära Mali nime.

Samal ajal, kui ta lõpetas väikeses puhkeruumis kohvi tegemist, kõlas esiukslele kiire koputus. Uksel rippuval sildil oli selgelt kirjas „Suletud”. Ta ei olnud seda veel

ringi pööranud ega kavatsenud seda ka järgmise neljakümne viie minuti jooksul teha. Nii väga, kui ta ka tahtis segamist ignoreerida, läks ta vaatama, kes seal on.

Tema juurde oli tulemas litsentsitud töövõtja, ehkki kollega kokku lepitud aeg oli alles kell kümme. Võib-olla on mees varajane. Väga varajane, mõtles ta, pilku kellale heites. Sõltuvalt sellest, mis tööde maksumuseks saab, lootis Rachel renoveerida poe kohal olevat laoruumi ja teha sellest korteri. Maja, mida nad Maliga ühiselt omasid, on müügis. Vastavalt kokkuleppele, jagatakse vara müügist saadud tulu nende vahel võrdselt, kui maja müüdüd saab. Ta kavatses oma osa kasutada Expressive Gemsi Malile kuuluva investeringu väljaostmiseks. Pood oli tema nimel, aga Mal oli kaasosaline laenus, mille ta oli inventari ostmiseks võtnud, kui oli hakanud ise ehteid disainima. See oli ka tehing, mille nad olid välja töötanud nende advokaatide kaudu.

Samal ajal, kui kinnisvaraturg oli aeglane, tuli Rachelil hakata tõsiselt mõtlema uue elukoha leidmisele – sellest oli tingitud ka kohtumine töövõtjaga. Alguses, kui ta oli selle vana hoone ostnud, oli ta kaalunud selle muutmist sissetulekuallikaks. Sellel oli potentsiaali saamaks korralikuks ateljeekorteriks. Siis olid nad Maliga abiellunud ja ta oli need plaanid kõrvale lükanud. Üsna samamoodi nagu poega seotud karjääriplaanid, mõtles ta tuseselt.

Kui Rachel ukse juurde jõudis, ei seisnud teisel pool klaasi ehitaja. See oli Tony Salerno. Mehe mantlikrae oli kaitseks niiske tuule vastu üles tõstetud. Naeratus välgatas valgelt tema päevitunud näol, kui ta naist märkas.